

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Dia del Seminari, la vida és vocació

La vocació de sant Mateu, de Caravaggio

El seminari és una història real, és la història d'uns joves que s'han sentit cridats per Déu i ho han deixat tot, tot, present i futur, per anar amb Jesús i fer el que ell va fer. És la història real d'un misteri d'amor del qual sovint no en som gaire conscients i que no valorem ni apreciem prou.

Diu l'evangelí de sant Mateu que Jesús, un dia, «tot caminant vora el llac de Galilea veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i el seu germà Andreu, que tiraven les xarxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els diu: Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes. Ells deixaren immediatament les xarxes i el van seguir...» (Mt 4, 8-22).

Ens hem acostumat i ens sembla normal que hi hagi mossens i seminaristes. Ens sembla normal que hi hagi un mossèn a

la parròquia? A cada parròquia? Però la realitat és que no ho és gens de normal. És un misteri de la gràcia. Ens falta admiració i agraïment pel qual Déu fa en la vida d'uns germans nostres per entregar tota la vida al servei de l'evangelí, al servei de Déu i dels altres.

Els apòstols Pere i Andreu, i després la resta dels dotze, reberen la crida de Jesús, però la realitat és que tots hem rebut una crida, tots tenim una vocació, tots som fruits d'una crida d'amor. La vida és vocació, que vol dir crida. Aquesta és la conclusió del Congrés de Vocacions que fa uns dies s'ha celebrat amb l'objectiu de valorar el sentit de la vida com a vocació. Primer hem rebut la crida a la vida, després al baptisme, i això en un camí concret per a cada un, un camí personal, únic i irrepetible, perquè ningú el pot fer per mi

aquest camí, només jo. La vocació universal a la santedat és l'objectiu de la nostra vida: viure amb ell, conèixer el seu amor, viure com a fills de Déu sabent-nos i sentint-nos estimats per ell, comunicant aquest amor als qui ens envolten. La crida a viure amb ell és el que també en diem crida a la santedat. I dins d'aquesta crida Déu ens dona la vocació a un camí concret, una vocació concreta, i el sacerdoti és la vocació a consagrar tota la vida a Déu units a Crist Sacerdot.

El ministeri sacerdotal és una crida dins de la crida. Una vocació de servei als germans, a ser portadors de l'amor de Déu i de la seva gràcia salvadora. La crida a una consagració de tota la vida i de tot l'ésser a Jesús, com va fer ell; a pregar pels germans i a pregar Déu en nom dels germans, a lloar-lo en nom de la creació, a oferir la vida com a sacrifici en l'únic sacrifici redemptor de l'amor de Crist.

Un any més arribem al «Dia del Seminari», dia per pregar i per ajudar materialment també a aquells que s'estan preparant per a viure aquesta crida i per aquells que el Senyor vol cridar a aquest ministeri. Deia sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars: «el sacerdoti és el misteri del Cor de Jesús». Perquè la vida de cada sacerdot, de cada prevere i de cada diaca és un misteri de l'amor de Déu, de l'amor del seu Cor als germans.

Sí, la vida de cada un dels que es preparen i dels que exerceixen el ministeri és una història real i una manifestació de l'amor de Déu al món. Ell ha pres les seves vides per fer-se-les seves, vol reviure la seva vida en cada un d'ells. Donem, doncs, gràcies a Déu pel do dels sacerdots i preguem tots, tota la comunitat cristiana, perquè el Senyor els doni forces per a ser-li fidels i cridi molts a seguir-lo en aquest camí.

ENTREVISTA

Teràpies amb esperança

CRISTINA MONFORTE

Els pacients que es troben en situació de malaltia avançada sovint presenten patiment d'origen multifactorial i mal-estar psicoemocional; d'aquí sorgeix moltes vegades la desesperança, que seria la tendència a tenir expectatives negatives sobre un mateix i el futur. La Dra. Cristina Monforte, codirectora de la Càtedra WeCare i investigadora en cures pal·liatives, assegura que és fonamental «que el pacient senti que és important; és un punt clau per al seu benestar».

Com transmetre esperança a una persona amb una malaltia avançada?

Aquesta situació és realment complexa i sovint els malalts no veuen altra sortida que demanar morir. És un moment clau per a fer un bon diagnòstic i identificar, amb el propi malalt i la família, aquells aspectes que més el fan patir a fi de dissenyar un pla terapèutic adequat per tractar-ho. Quan parlem d'esperança parlem d'aquells aspectes que poden fer retornar la il·lusió i sentir-se estimat.

Què podem fer per contrarestar el tsunami de l'eutanàsia?

És clau que els pacients percebin que són importants i que estarem al seu costat, no només per a alleugerir el seu patiment, sinó per a donar sentit a la darrera etapa de la seva vida. També contribuir amb la nostra cura i amb la nostra mirada perquè el malalt senti que pot estar bé fins al final, que és important, que no està sol i que estarem amb ell.

Des de la fe, com a creients ho tenim més fàcil?

La fe ajuda perquè ens fa saber-nos fills de Déu i estimats per tot un Déu Pare i Creador, que és el més gran que ens pot passar. Quan els malalts saben que la mort arribarà aviat, només queda una cosa important: estimar i sentir-se estimat. Per tant, la fe ajuda. Des del punt de vista sanitari, disposem de diferents teràpies que poden ajudar els malalts en aquesta situació, com seria la teràpia promotora de sentit de la vida, la teràpia de recuperar el sentit de la dignitat, teràpies de cerca d'esperança...

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Fortalesa arrelada en l'amor

Tot és possible..., cal relativitzar..., depèn de..., hauria d'implicar-m'hi si no fos que..., és cosa seva..., què diran..., no t'emboliquis..., és inadmissible però..., convé callar ja que ell mana... Aquestes són frases que sovint escoltem o diem. Sovint, també, poden amagar comoditat, despreocupació, indiferència, irresponsabilitat, feblesa... actituds allunyades de la fortalesa.

Parlar de fortalesa pressuposa una orientació vital activa que ens faci defugir el pessimisme paralitzador, el ser simplement reactius i l'estèril jugar a veure-les venir; alhora, ens porta a les preguntes íntimes sobre: Com vull ser? Amb qui em proposo caminar? Quins projectes significatius ho fan viable?... Convé no confondre fortaleza amb rigidesa, seguretat, autosuficiència o no cedir mai, ni amb l'absolutització teoricopràctica dels propis plantejaments, ni amb insensibilitat pel que no encaixa en els propis paràmetres, ni amb incapacitat de compassió, entesa com interioritzar i compartir la passió dels altres. Cap d'aquestes actituds s'avé amb la fortaleza. Sovint són símptoma d'inseguretat i de poca sensibilitat.

La fortaleza és la causa i el resultat d'una experiència interior de caràcter espiritual que configura la vida arrelant-la en determinades conviccions bàsiques que li donen sentit. La fortaleza ens ve d'allò que ens fa viure i que hem d'anar recreant contínuament. Aquesta fortaleza es fonamenta en les actituds bàsiques ben assumides sobre què és el que val la pena, sobre l'estil de vida que anem configurant, sobre les relacions significatives que esdevenen punts de referència dels compromisos que prenem i en els quals ens impliquem. La nostra fortaleza és la resposta a tot això i cal explicitar-la amb el convenciment profund que es basa en la força de l'amor que neix de la pregària, de la proximitat a la paraula i al fer de Jesús, de la força de l'amor fonamentat i arrelat en Jesús. La segona carta a Timoteu ens recorda: «Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortaleza, d'amor i de seny» (2Tm 1,7). Heu pensat com ens sentiríem, quines serien les nostres actituds, què fariem, com canviarien les nostres vides si ens deixéssim portar per aquest esperit que ens dona el Senyor?

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El justo cree, espera y ama

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En la semana que iniciamos celebraremos el día de san José. El papa Francisco, a finales de enero, en el ciclo de catequesis jubilaes sobre *Jesucristo, nuestra esperanza*, conmemoraba al santo: «José era un hombre justo, obedecía la Ley del Señor. Sin embargo, su aceptación de la voluntad de Dios pasó por un momento de dura prueba, al saber que María, su prometida, estaba embarazada». El Señor se le reveló en sueños y le confía el ponerle el nombre a Jesús (Mt 1,21).

José era un hombre libre, no atado a sí mismo sino abierto a los sueños y a la voluntad de Dios. Ante la revelación, José no pide pruebas, se fía, se deja conducir por la sabiduría divina. Su fe y su amor habían sido sometidos

a una fuerte experiencia, pero, José confía en Dios, acepta el sueño de Dios sobre su vida y la de su prometida. Así entra en la gracia de quien sabe vivir la promesa divina con fe, esperanza y amor. José confió en Dios y obedece.

Le pedimos a María, esposa de José, que interceda por nosotros, para que el Señor nos conceda la gracia de ser valientes y creativos para irradiar a Cristo, el favor «de escuchar más de lo que hablamos, la gracia de soñar los sueños de Dios y de acoger responsablemente a Cristo que, desde el momento de nuestro bautismo, vive y crece en nuestras vidas». Que Dios nos conceda como a María y a José, un corazón orante y adorante. (cfr. Homilía, 29.01.2025).

Lectures de la missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)
[Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dimarts [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ Dimecres [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dijous [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16, 19-31]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominic; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Divendres [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dissabte [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ † Diumenge vinent, III diumenge de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

DIUMENGE II DE QUARESMA

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12,17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència». Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor que t'he fet sortir d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge». Abram preguntà: «¿Quina garantia me'n dones, Senyor?». Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí». Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits.

Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat».

Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / ¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meua presència». R.

Arribar davant vostre és el que vull; / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruité en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,17-4,1) (Versió abreujada)

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers.

Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meua corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es transformà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem.

Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies». Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo». Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol.

Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Lectura del llibre del Gènesi (Gén 15,5-12,17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia».

Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia. Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los Caldeos, para darte en posesión esta tierra».

Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?».

Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón».

Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba.

Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él.

El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates».

Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) (Versión abreviada)

Hermanos:

Nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: El Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérsele todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumir en Jerusalén.

Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él. Mientras éstos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía.

Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube.

Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo». Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

COMENTARI

Els moments lluminosos de la fe

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Hi ha moments en la vida del cristià que podríem dir que són lluminosos. Jesús condueix a tres dels seus deixebles, dalt d'una muntanya del seu país, i els fa viure una experiència lluminosa que recordaran sempre en el seu interior.

Sabem que moltes altres persones, de diferents maneres i en distintes circumstàncies, al llarg de la seva vida han tingut experiències marcades per l'Esperit. Sant Pau va viure un d'aquests moments, que el va fer canviar de vida. De perseguidor dels cristians va passar a esdevenir un gran comunicador del missatge de Jesucrist.

Tots nosaltres podem tenir i experimentar, en diferents graus i maneres, aquests impactes de llum i de missatge cristià que ens poden ajudar i fer molt de bé. Cal que aquests moments intensos d'amor i de vida cristiana, els guardem i recordem.

No ens podem quedar aturats ni bloquejats per aquells moments, encara que ens facin molt de bé. Els hem de viure com un obsequi del Senyor. Després hem de saber tornar a la vida de cada dia, joiosos i plens de la llum, la pau i l'amor que hem rebut.

«Que bé que hi estem aquí dalt», va dir Pere, a la muntanya del Tabor, on eren amb Jesús. Però tots tenim l'experiència que moltes vegades ens trobem en fets ben negatius que ens arriben a bloquejar, parilitzar i aturen el nostre camí.

Ens preguntem: Què puc fer?, com me'n sortiré?, qui m'ajudarà i orientarà? Jesús va fer viure la seva transfiguració gloriosa, a tres dels seus deixebles per ajudar-los a superar el que després passaria amb la seva passió i mort. Les pròpies creus, assumides amb confiança i amor, porten a la Resurrecció i a la Vida gloriosa. Fixem-nos en tot allò que trobem de llum, de bondat i de pau en les persones i en els diferents fets de la vida, encara que siguin dolorosos.

El camí de cada un de nosaltres pot estar ple de contrarietats, lluites, treballs i sofriments de tota mena, però el terme, el final és, ha de ser, l'abraçada amorosa amb Déu Pare que ens ha creat i ens estima.

Jesucrist ens ho ha donat a conèixer i personalment ha passat, per nosaltres, pel dolor i per la mort, i pel goig de la Resurrecció gloriosa. Per això podem dir: «El Senyor ens il·lumina i ens salva.»

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del dilluns 17 fins al dimarts 18 de març. Curs de renovació pastoral al Bisbat.

Dimarts 18 de març, a les 13 h. Felicitació al Sr. Bisbe amb motiu de la seva onomàstica.

Dimecres 19 de març, a les 11 h. Consell diocesà de Càritas al Bisbat. / **A les 19.30 h.** Missa de la trobada de Seminaris de Catalunya, amb motiu de la solemnitat de Sant Josep, al Seminari diocesà, a Valldoreix.

Divendres 21 de març, a les 11 h. Consell Presbiteral al Bisbat. / **A les 17 h.** acte de celebració del 10è aniversari de l'empresa APASOMI, de Càritas diocesana de Terrassa, al teatre parroquial de Sant Vicenç de Jonqueres, a Sabadell.

Dissabte 22 de març, a les 19 h. Missa en ritu hispano-mossàrab a la parròquia de Sant Pere de Terrassa.

Del diumenge 23 fins al divendres 28 de març. Exercicis espirituals per a

preveres, predicats pel Sr. Bisbe, a la Casa d'espiritualitat de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui.

Notícies

Més de 20 adults rebran el baptisme a Pasqua. El dissabte 8 de març al vespre, a la Catedral, el Sr. Bisbe ha presidit la Missa del I Diumenge de Quaresma amb el ritu d'inscripció del nom dels catecúmens que rebran els sagraments de la iniciació cristiana aquesta Pasqua. Concelebrada per Mn. Xavier Farrés, ha comptat

amb més de 20 catecúmens de diverses parròquies. En els darrers anys, creix el nombre d'adults que descobreixen la fe i es preparen per rebre els sagraments, amb el suport de la Delegació Episcopal per al Catecumenat.

Una nova imatge de la Mare de Déu de la Salut a l'Ametlla del Vallès. El diumenge 9 de març, el Sr. Bisbe va presidir la Missa a Sant Genís de l'Ametlla del Vallès, amb la participació de l'alcalde, la regidora, famílies de

catequesi i feligresos. Després es va beneir i col·locar una nova imatge de la Mare de Déu de la Salut al temple parroquial, i el bisbe es va reunir amb les autoritats i els consells parroquials.

Romeria de Sabadell a Montserrat. Els dies 8 i 9 de març es va celebrar la 29a Romeria de Sabadell a Montserrat, organitzada per l'Acadèmia Catòlica i les parròquies de la ciutat. Malgrat la pluja, més de 200 persones hi van participar, amb una notable presència de joves. El diumenge es va fer l'ofrena del ciri votiu a l'abat, i la Missa va ser presidida per Mn. Xavier Farrés.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Día del Seminario, la vida es vocación

El seminario es una historia real, es la historia de unos jóvenes que se han sentido llamados por Dios y lo han dejado todo, todo, presente y futuro, para ir con Jesús y hacer lo que él hizo. Es la historia real de un misterio de amor del que a menudo no somos muy conscientes y que no valoramos ni apreciamos lo suficiente.

Dice el evangelio de san Mateo que Jesús, un día, «camino junto al lago de Galilea vio a dos hermanos, Simón, el llamado Pedro, y su hermano Andrés que tiraban las redes al agua. Eran pescadores. Jesús les dice: Venid conmigo y os haré pescadores de hombres. Ellos dejaron inmediatamente las redes y le siguieron...» (Mt 4,18-22).

Nos hemos acostumbrado y nos parece normal que haya sacerdotes y seminaristas. Pero ¿de verdad nos parece normal esto?, ¿nos parece normal que haya un sacerdote en la parroquia, en cada parroquia? La realidad es que no lo es de normal. Es un misterio de la gracia. Nos falta admiración y agradecimiento por lo que Dios hace en la vida de unos hermanos nuestros para entregar toda la vida al servicio del evangelio, al servicio de Dios y de los demás.

Los apóstoles Pedro y Andrés y después el resto de los doce recibieron una llamada de Jesús,

pero la verdad es que todos hemos recibido una llamada, todos tenemos una vocación, todos somos frutos de una llamada de amor. La vida es vocación, que significa llamada. Esta es la conclusión del Congreso de Vocaciones que hace unos días se ha celebrado con el objetivo de valorizar el sentido de la vida como vocación. Primero hemos recibido la llamada a la vida, después al bautismo, y esto con la llamada a un camino concreto para cada uno, un camino personal, único e irrepetible porque nadie puede hacerlo por mí este camino, solo yo. La vocación universal a la santidad es el objetivo de nuestra vida: vivir con el Señor, conocer su amor, vivir como hijos de Dios sabiéndonos y sintiéndonos amados por él, comunicando este amor a los que nos rodean. La llamada a vivir con él es lo que también llamamos vocación a la santidad. Y dentro de esta llamada Dios nos da un camino concreto para cada uno, una vocación concreta. Y el sacerdocio es la vocación a consagrar toda la vida a Dios unido a Cristo Sacerdote. El ministerio sacerdotal es, pues, una llamada dentro de la llamada. Una vocación de servicio a los hermanos, a ser portadores del amor de Dios y de su gracia salvadora. La llamada a una

consagración de toda la vida y de todo su ser a Jesús, como hizo él; a rezar por los hermanos y a orar a Dios en nombre de los hermanos, a alabar-lo en nombre de la creación, a ofrecer la vida como sacrificio en el único sacrificio redentor del amor de Cristo.

Un año más llegamos al «Día del Seminario», día para orar y ayudar materialmente también a aquellos que se están preparando para vivir esta llamada y para aquellos que el Señor quiere llamar a este ministerio. Decía san Juan María Vianney, el rector de Ars: «el sacerdocio es el misterio del Corazón de Jesús». Porque la vida de cada sacerdote, de cada presbítero y de cada diácono es un misterio del amor de Dios, del amor de su Corazón a los hermanos.

Sí, la vida de cada uno de los que se preparan y de los que ejercen el ministerio sacerdotal es una historia real y una manifestación del amor de Dios al mundo. Él ha tomado sus vidas para hacérselas suyas, quiere revivir su vida en cada uno de ellos. Demos, pues, gracias a Dios por el don de los sacerdotes y oremos todos, toda la comunidad cristiana, para que el Señor les dé fuerzas para serle fieles y llame a muchos a seguirle en este camino.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

